



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – [imaaflo@yahoo.gr](mailto:imaaflo@yahoo.gr)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΣΤ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2236	Κυριακὴ Ε΄ Λουκᾶ (Λουκ. 16,19-31) 3 Νοεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

## Θεϊκὰ ἀγωνίσματα γιὰ πλούσιους καὶ φτωχοὺς

Στὴ σημερινὴ παραβολὴ τοῦ εὐαγγελίου, Ἄγαπητοί μου, τὴν παραβολὴ τοῦ πλουσί-  
ου καὶ τοῦ Λαζάρου, βλέπουμε δύο ἀνθρώ-  
πους ποὺ διαφέρουν τελειῶς μεταξύ τους στὴ  
νοοτροπία καὶ τὸν τρόπο ζωῆς. **Δύο ἀντίθετοι  
κόσμοι**, ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο.

Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος εἶνε ὁ **πλούσιος**. Μὲ τὰ  
λεπτὰ ποὺ διαθέτει περνάει αὐτὴ τὴ ζωὴ μὲ  
κάθε ἄνεσι. Δὲν σκέπτεται ὅτι ὑπάρχει ἄλλη  
ζωή. Τὰ ἔχει ἐδῶ ὅλα ἄφθονα, δὲν τοῦ λείπει  
τίποτε· ντύνεται μὲ τὰ πιὸ ἀκριβὰ ρούχα ποὺ  
ὑπάρχουν, λὲς κ' εἶνε βασιλιάς, τρώει καὶ πί-  
νει κάθε μέρα ἀπολαυστικά καὶ χορταστικά,  
γεύεται κάθε τέρψι τῶν αἰσθήσεων. Ὅταν ὁ-  
μως τελειώνει ἡ ζωὴ αὐτὴ καὶ φεύγει γιὰ τὸν  
ἄλλο κόσμο, ἐκεῖ ἀλλάζουν τὰ πράγματα καὶ  
αὐτὸς αἰφνιδιάζεται· ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία  
ρίχνεται στὰ βάθη τῆς κολάσεως, ὅπου δὲν  
ὑπάρχει οὔτε σταγόνα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας,

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶνε ὁ **Λάζαρος**· ὁ φτω-  
χὸς καὶ ἀπένταρος, ὁ ῥακένδυτος καὶ κουρε-  
λῆς, ὁ ἀσθενὴς καὶ πληγιασμένος. Πιστεύει  
ὅμως ὅτι ὑπάρχει ἄλλος κόσμος, κι αὐτὸ τοῦ  
δίνει ἀντοχὴ καὶ ὑπομένει ὅλα τὰ δεινὰ τῆς  
παρούσης ζωῆς. Τίποτα δὲν χάρηκε ὁ ταλαι-  
πωρος ἐδῶ· δὲν εἶχε οὔτε τὰ στοιχειώδη καὶ  
ἀπαραίτητα. Σερνόταν μπρὸς τὴν πύλη τοῦ  
μεγάρου τοῦ πλουσίου μὲ τὸ σῶμα γεμᾶτο  
πληγὲς ποὺ ἔρχονταν καὶ τὶς ἔγλειφαν τὰ  
σκυλιά, καὶ περίμενε πότε θὰ πέσουν τὰ ψί-  
χουλα ἀπ' τὰ τραπέζια τῆς κραιπάλης, γιὰ νὰ  
κορέσῃ λίγο τὴν πείνα του. Ὅταν ὅμως ἔφυ-  
γε ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ, τότε τὸν παρέλαβαν ἄγγε-  
λοι τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν μετέφεραν στὸν παρά-  
δεισο· κ' ἐκεῖ ὁ φτωχὸς δὲν εἶχε πλέον καμ-  
μιὰ ἔλλειψι, τὸ πονεμένο σῶμα του βρῆκε थे-  
ραπεία, καὶ ἡ ψυχὴ του ἀναπαύθηκε μὲ ἀγαλ-  
λίας μέσα στὴν ἀγκάλη τοῦ Ἀβραάμ, μαζί μὲ  
ὄλους τοὺς ἁγίους στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Γεννᾶται τώρα ἐδῶ μιὰ ὑποψία. **Γιατί** ἄρα-  
γε ὁ μὲν πλούσιος ρίχτηκε στὸ φοβερὸ καμίνι

καὶ ὁ φτωχὸς ἀξιώθηκε νὰ μπῆ στὸν παράδει-  
σο; μήπως ὁ μὲν πλούσιος ἀποκλείστηκε ἀπὸ  
τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μόνο καὶ μόνο γιατί  
ἦταν πλούσιος, καὶ ὁ φτωχὸς ἔγινε τρισευτυ-  
χισμένος κληρονόμος τῆς οὐρανίου βασιλεί-  
ας μόνο καὶ μόνο γιατί ἦταν φτωχὸς καὶ ἀξιο-  
λύπητος; **Κάνει** λοιπὸν καὶ ἡ θρησκεία τοῦ  
Χριστοῦ **διάκρισι μεταξὺ φτωχῶν καὶ πλου-  
σίων**; κ' ἐδῶ δηλαδὴ προσωποληψία;

Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ πρέπει ν' ἀπαντήσου-  
με τώρα, ἔστω μὲ συντομία.

\*\*\*

Ὁ **πλούσιος**, ἀγαπητοί μου, ρίχτηκε στὴν  
κόλασι, ὄχι γιατί ἦταν πλούσιος, ἀλλὰ γιατί ἦ-  
ταν κακός, σκληρόκαρδος, ἄσπλαχνος, σαρ-  
κολάτρης, ἄπιστος· καὶ τὸ ἄφθονο χρῆμα ποὺ  
διέθετε τὸ εἶχε καὶ τὸ χρησιμοποιοῦσε μόνο  
γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὸ σαρκίό του, γιὰ τὴν  
ίκανοποίησι τῶν πέντε αἰσθήσεων. Ἡ **κακία  
του** λοιπὸν καὶ **ὄχι ὁ πλοῦτος** ἦταν ἐκεῖνο  
ποὺ τοῦ ἔκλεισε τὴν θύρα τοῦ παραδείσου.  
Ἄν ὁ πλούσιος ζοῦσε ἐδῶ στὴ γῆ ἐνάρετα, ἂν  
χρησιμοποιοῦσε τὰ ἀγαθὰ του ὅπως θέλει ὁ  
Θεός, ἂν στὴ ζωὴ του ἀκολουθοῦσε τὸν τρό-  
πο ζωῆς τῶν ἁγίων, ἂν ἐμμεῖτο τὸ ὑπόδειγμα  
π.χ. τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἰώβ καὶ ἄλ-  
λων σὰν αὐτούς, πλουσίων δηλαδὴ ἀλλὰ πι-  
στῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς διαθήκης, θὰ ἀξιω-  
νόταν νὰ ἔνε κι αὐτὸς μαζί τους στὸν παρά-  
δεισο· ὅπως μπῆκαν ἐκεῖνοι, ἔτσι θὰ ἔμπαινε  
κι αὐτός. Καὶ τότε θὰ τοῦ ἄξιζε αὐτό, θὰ ἦταν  
βραβεῖο ἀγῶνος· θὰ ἔμπαινε δηλαδὴ στὸν  
παραδεισο σὰν **νικητῆς**. Γιατί πόλεμος, καὶ  
μάλιστα μεγάλος καὶ σφοδρός, ἀπαιτεῖται γιὰ  
νὰ νικήσῃ ἓνας πλούσιος τὴν ἔλξι καὶ τὸν ἔ-  
ρωτα τοῦ χρήματος, νὰ ποδοπατήσῃ τὴν ὕλη,  
καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον του.

Ἄλλὰ δυστυχῶς στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ὁ πλου-  
σιος νικήθηκε. Ὅχι γιατί δὲν μποροῦσε, ὄχι  
γιατί δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ νικήσῃ, ἀλλὰ γιατί  
δὲν θέλησε νὰ ἀγωνιστῇ. Ἡ ψυχὴ του προτί-

μησε νὰ λατρεύση τὸν χρυσὸ Μόσχο καὶ ὄχι τὸν Θεό· προτίμησε νὰ μείνη δεμένος μὲ τὸ χρῆμα, δοῦλος στὸ μαμωνᾶ, παρὰ νὰ γίνῃ δοῦλος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἔτσι τὸ χρῆμα τὸν ἔσυρε σὰν ἀνδράποδο, σὰν κτῆνος, σὲ ὄλους τοὺς δρόμους καὶ τοὺς τόπους τῆς σπατάλης, τῆς ἀσωτίας, τῆς διαφθορᾶς, ἐκεῖ πού θυσιάζεται τὸ πνεῦμα καὶ θεοποιεῖται τὸ σαρκίον. Ὁ πλούσιος ἔγινε ὁ δύστιχος ὅλος μιὰ **σάρκα**. Μέσα του δὲν εἶχε ἀπομείνει καμμιά ἀνώτερη σκέψη, δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε καμμιά λογικὴ μέριμνα γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ καρδιά του κατήντησε μιὰ πέτρα, ἀναίσθητη ἀπέναντι στὴν ἀνθρώπινη δυστυχία· γιατί ἂν τοῦ ἔχε μείνει λίγη εὐαισθησία, θὰ ἄκουγε τὴ δυστυχία πού ἀναστέναζε κάθε μέρα μπροστὰ στὴν πόρτα του, κάτω ἀπ' τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορά του, κάτω ἀπ' τὰ φωτισμένα παράθυρά του. Εἶχε καταντήσῃ ἀναίσθητος, ἕνα παχύδερμο κτῆνος· εἶχε καταντήσῃ –μὲ συγχωρεῖτε– ἕνας χοῖρος, ἀφοῦ τὸ ἰδανικόν του ἦταν τὸ ἴδιον μὲ τοῦ χοίρου, ἕνα ἀδηφάγο καταβρόχθισμα. Νά λοιπὸν γιατί ἦταν φύσει ἀδύνατον ἕνα τέτοιο ὄν, ἕνα τέτοιο ἀκάθαρτο «ζωντανό», νὰ εἰσέλθῃ στὰ ἀνάκτορα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν πού ἀστράφτουν ἀπὸ ἠθικὴ καθαρότητα. Νά γιατί ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὸν παράδεισον· ἀποκλείστηκε, γιατί δὲν εἶχε τὸ ἔνδυμα τῆς ἀρετῆς.

**Ὁ Λάζαρος τώρα.** Γιατί ἀξιώθηκε αὐτῆς τῆς ἐξαιρετικῆς τιμῆς στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ βρῆκε τὴν ἀνάπαυσιν στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ; μόνο ἐπειδὴ ἦταν φτωχός; Ἄν ἦταν ἔτσι, τότε καὶ κάθε ἄλλος φτωχός θὰ ἦταν ἀξιός γιὰ τὸν παράδεισον. Ὁχι λοιπὸν γιατί ἦταν φτωχός καὶ ἀσθενής καὶ ἀξιολύπητος, ἀλλὰ γιατί ἦταν ἄνθρωπος τῆς **ἀρετῆς**, γι' αὐτὸ ἀξιώθηκε τῆς σωτηρίας. Μεταχειρίστηκε μὲ θεία φώτισιν ὅλες τὶς ἀντιξοότητες· χρησιμοποίησε τὴ φτώχεια του καὶ τὴ δυστυχία του, τὴν ἀσθένειά του καὶ τὶς πληγές του, τὸν παραγκωνισμό, τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὴν ἀπομόνωσί του ὡς μέσα γιὰ νὰ ἀσκηθῇ· τὰ πῆρε ὡς εὐκαιρίες γιὰ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἀγιότητα. Ὅλα τὰ θλιβερὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς ἔγιναν γιὰ τὸ Λάζαρο σκαλοπάτια καὶ κλίμακες, γιὰ νὰ πατήσῃ ἢ ψυχῇ του καὶ ν' ἀνεβῆ σὲ ὕψος ἀρετῆς. Ἔτσι πλησίασε στὸν οὐρανὸ καὶ ἔτσι κατέκτησε τὸν οὐρανὸ· μὲ ὅλα αὐτὰ καθάρστηκε, λαμπρύνθηκε, στολίστηκε, ἀπέκτησε τὸ ἔνδυμα γιὰ νὰ εἰσέλθῃ στὸν θεῖον νυμφῶνα. Σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ μαρτυρίου του –ἀληθινὸ μαρτύριο δὲν ἦταν ὁ βίος του;– δὲν ζήλεψε καὶ δὲν φθόνησε τὸν πλούσιον γιὰ τὰ πλούτη του καὶ τὰ ἀγαθὰ του, δὲν τὸν μίσησε

γιὰ τὴν σκληροκαρδία καὶ ἀσπλαχνία του, δὲν ἔγινε βλάσφημος καὶ γογγυστῆς κατὰ τῆς θείας Προνοίας· ὑπέμεινε ὅλα τὰ δεινὰ του ἔχοντας ὡς πολῦτιμον ἐφόδιον τὴν ὑπομονὴ καὶ ὡς θησαυρὸ τῆς καρδιάς του τὴν ἀγάπην πρὸς ὄλους, εὐχαριστώντας καὶ δοξάζοντας τὸ Θεό. Ὁ Λάζαρος ἔμοιαζε μὲ μιὰ πανύψηλη βελανιδιά πού στέκει ὄρθια καὶ ἀντέχει μέσα σὲ ὅλες τὶς θύελλες αὐτῆς τῆς ζωῆς. Δὲν κλονίστηκε, δὲν ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του, δὲν ἀπελπίστηκε. Γι' αὐτὸ καὶ ἀνταμείφθηκε μὲ δόξα καὶ χαρὰ αἰώνια· ὄχι γιατί ἦταν φτωχός, ἀλλὰ γιατί ἀποδείχθηκε ἥρωας τῆς ἀρετῆς. Νίκησε στὸ στάδιο τῆς ζωῆς αὐτῆς τὰ δυὸ μεγάλα θηρία, τὸ θηρίον τῆς φτώχειας καὶ τὸ θηρίον τῆς θλίψεως, τὰ ὁποῖα –ἀλλοίμονο–τόσους καὶ τόσους νικοῦν καὶ τρομοκρατοῦν.

\* \* \*

Ἡ ζωὴ αὐτῆ, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ **στάδιο τῆς ἀρετῆς**. Σ' αὐτὸ ὅλοι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι ν' ἀγωνιστοῦμε. **Γιὰ τὸν καθένα** ἀπὸ μᾶς ὁ Θεὸς ἔχει ὀρίσει καὶ **ἰδιαίτερα ἀγωνίσματα**. Ἔτσι ἔχει ὀρίσει γιὰ μὲν τὸν πλούσιον τὸ ἀγώνισμα τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς εὐσπλαχνίας, τῆς ἀγάπης στοὺς φτωχοὺς καὶ δυστυχισμένους, καὶ γιὰ τὸν φτωχὸ καὶ ἀσθενῆ τὸ ἀγώνισμα τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως στὰ δεινὰ.

Εὐτυχισμένοι ὅποιοι νικήσουν, σὲ ὁποιαδήποτε παράταξιν καὶ ἂν ἀνήκουν. Θὰ στεφανωθοῦν καὶ οἱ πλούσιοι, θὰ στεφανωθοῦν καὶ οἱ φτωχοί· οἱ μὲν πλούσιοι ἂν ἀναδειχθοῦν ἥρωες **φιλανθρωπίας**, καὶ οἱ φτωχοὶ ἂν ἀναδειχθοῦν ἥρωες **ὑπομονῆς**. Καὶ ἀντιθέτως θὰ τιμωρηθοῦν καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ φτωχοί, οἱ μὲν πρῶτοι ἂν καταντήσουν σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι, οἱ δὲ δεύτεροι ἂν φανοῦν ἀνυπόμονοι, μεμψίμοιροι καὶ γογγυσταί.

**Ἄς ἀγωνιστοῦμε λοιπὸν ὅλοι**, πλούσιοι καὶ φτωχοί, γιὰ νὰ κερδίσουμε καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ τὰ αἰώνια βραβεῖα τῆς ἀρετῆς, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος θ' ἀπονεύμῃ μὲ ἀπόλυτη δικαιοσύνη, χωρὶς χαριστικὴ διάκρισιν κοινωνικῶν τάξεων καὶ καταστάσεων, στοὺς νικητὰς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Διότι εἶνε γραμμένον στὴ Γραφή· «Σ' αὐτὸν πού νικᾷ θὰ τοῦ δώσω (νὰ φάῃ) ἀπὸ τὸ μάννα πού ἔχω κρυφὰ φυλαγμένον, καὶ θὰ τοῦ δώσω λευκὴ πέτρα πού ἐπάνω της εἶνε γραμμένον ἕνα νέον ὄνομα, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ξέρει κανεὶς παρὰ μόνον ἐκεῖνος πού τὸ παίρνει»· «*Τῶ νικῶντι δώσω αὐτῶ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου καὶ δώσω αὐτῶ ψῆφον λευκὴν, καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰμὴ ὁ λαμβάνων*» (Ἀπ. 2,17).

**(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2238	Κυριακὴ Η' Λουκά (Λουκ. 10,25-37) 10 Νοεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

## Ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ

**Ἀ**κούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο; Δὲν ἐννοῶ μὲ τὰ φυσικὰ αὐτιά, ἀλλὰ μὲ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα αὐτιά ποὺ ἐννοοῦσε ὁ Χριστὸς ὅταν εἶπε «**Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω**» (Ματθ. 11,15· 13,9,43. Μάρκ. 4,9· βλ. & 4,23· 7,16. Λουκ. 8,8· 14,35), **τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς** δηλαδή. Ὅποιος ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, τὰ βάζει βαθειὰ μέσα του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ ἐφαρμόζη, εἶνε **εὐτυχησμένος**· ὅποιος δὲν τὰ ἐκτελεῖ ἀλλὰ τὰ περιφρονεῖ, εἶνε **δυστυχησμένος** (βλ. Ματθ. 7,24-27). Ἰσχύει γι' αὐτὸν ὁ βαρὺς ἐκεῖνος λόγος τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν Ἰουδα· προτιμότερο νὰ μὴν εἶχε γεννηθῆ στὸν κόσμον (βλ. ε.ἀ. 26,24).

–**Δύσκολες οἱ ἐντολές** στὴν ἐποχὴ μας, λένε μερικοί, ποιὸς μπορεῖ νὰ τὰ κάνη αὐτά;...

Τί ν' ἀπαντήσουμε σ' αὐτούς; Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε δύσκολα· **φαίνονται δύσκολα, γιατί κακομάθαμε**. Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἐφυγε ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, κόλλησε στὴν κακία καὶ διαφθορά, γι' αὐτὸ τοῦ φαίνονται δύσκολα. Ὅποιος εἶνε πολὺ ἀδύνατος, δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσῃ οὔτε ἓνα χαλίκι. Ὁ Χριστὸς δὲν ἔδωσε ἐντολές τέτοιες ποὺ νὰ μὴ μπορούμε νὰ τὶς τηρήσουμε· ἓνα χαλικάκι μᾶς ἔδωσε, κι ὁ πιὸ ἀδύναμος μπορεῖ νὰ τὸ σηκώσῃ.

Ἀνοιξτε τὸ Εὐαγγέλιο, διαβάστε το ὅλο καὶ τί θὰ δῆτε· **ὅλες οἱ ἐντολές τοῦ Κυρίου συνοψίζονται σὲ μία**, σὲ μιὰ λέξι. Δὲν εἴμαστε ἄξιοι νὰ τὴν ποῦμε, μόνο μικρὰ ἀθῶα παιδιά. Ποιὰ λέξι; «**Ἀγάπη**»! Ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο αὐτὸ μᾶς λέει· **νὰ ἀγαποῦμε**. Τί ν' ἀγαποῦμε; Πρῶτα καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὸ **Θεό**, τὸν «**βασιλέα τῶν βασιλευόντων καὶ κύριον τῶν κυριευόντων**» (Α' Τιμ. 6,15). Καὶ μετὰ **τὸν πλησίον μας**: τὸν πατέρα, τὴ μητέρα, τὸν ἀδελφό· τὸ συγγενῆ, τὸ χωριανό, τὸ συμπατριώτη, τὸ συνάνθρωπο· τὸν εὐεργέτη· ἀλλ' ἀκόμα καὶ αὐτὸν ἐχθρό. Εἶνε δύσκολο αὐτό; Τὸ μῖσος εἶνε δύσκολο, ἢ ἀγάπη εἶνε εὐκολη.

Τὴν ἀγάπη κηρύττει ὁ Χριστὸς καὶ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Πῶς; Μὲ μιὰ παραβολή, τὴν **παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου**. Τὴν εἶπε ὡς ἀπάντησι σὲ πειρακτικὸ ἐρώτημα ἐνὸς νομικοῦ.

\*\*\*

Κάποιος, λέει, ποὺ ἔμενε σὲ πόλι χτισμένη ψηλά, πῆρε, ἀγαπητοί μου, τὸ δρόμο νὰ πάη σὲ ἄλλη πόλι ποὺ ἦταν πιὸ χαμηλά, ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα νὰ πάη στὴν Ἱεριχώ. Καθὼς βάδιζε ἀνυποπτος, σὲ ἓνα σημεῖο τοῦ δρόμου πίσω ἀπὸ βράχους καταδοκοῦσαν κρυμμένοι ληστές. Πετάγονται ξαφνικὰ μπροστά του ἀγριεμένοι, μὲ ἠλιοκαμένα πρόσωπα, καὶ φωνάζουν· Ἔλτ, ψηλὰ τὰ χέρια! Ἐρημος ὁ τόπος, ἄοπλος αὐτός. Πῆγε ν' ἀντισταθῆ. Τὸν χτύπησαν, τὸν ἔρριξαν κάτω, τοῦ πῆραν ὅ,τι εἶχε, κι ἀφήνοντάς τον **μισόγυμνο καὶ πληγωμένο** ἔφυγαν στὸ δάσος.

Πεσμένος στὸ δρόμο τώρα, φωνάζει ζητώντας βοήθεια. Ποιὸς νὰ τὸν ἀκούσῃ σ' ἐκείνη τὴν ἐρημία; Νά ὅμως ποὺ κάποιος φαίνεται νὰ ῥχεταὶ καβάλλα. Πλησιάζει, τὸν κοιτάζει, βλέπει τὰ αἵματα, ἀκούει τὰ ἐλεεινὰ παρακάλια, κατοπτεῖ τὸ μέρος, μὰ ὡς ἐκεῖ κεντᾷ τὸ ζῶο κι ἀπομακρύνεται. Ἦταν δυστυχῶς **ιερεύς**, ἄνθρωπος ὑποτίθεται τοῦ Θεοῦ, ποὺ ξέρεει τὸ νόμο κι ἀπ' τὸν ὁποῖο περιμένει κανεὶς συμπόνια. Νά σὲ λίγο ἓνας ἄλλος πάνω σὲ ἄλογο· αὐτὸς εἶνε **λευίτης**, ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, ἄνθρωπος ἐπίσης θρησκευόμενος· ζωντανεύει πάλι ἢ ἐλπίδα τοῦ τραυματία. Κοντοστέκεται λίγο, ἀκούει τὸ θυμὰ ποὺ τοῦ ζητάει βοήθεια, γυρίζει ὅμως ἀλλοῦ τὸ πρόσωπο, προσπερνᾷ, φεύγει κι αὐτός. Καὶ ὁ τραυματίας μένει πάλι ἐκεῖ ἀβοήθητος.

Ὁ ἥλιος κοντεύει νὰ βασιλέψῃ, ἔρχεται ἡ νύχτα. Θὰ μείνη λοιπὸν ἔτσι μέσ' στὸ δρόμο, νὰ τὸν φᾶνε οἱ λύκοι; Ἀλλὰ νὰ καὶ φαίνεται τώρα ἓνας ἄλλος. Δὲν εἶνε ὅμως οὔτε φίλος οὔτε συγγενῆς του· εἶνε ἀπὸ ἄλλοῦ, Σαμαρείτης, δηλαδὴ ἐχθρὸς του! Τὸν βλέπει ὁ ταλαίπωρος μὲ τὰ σβησμένα του μάτια καὶ σκέπτεται· Πάει χάθηκα, τώρα αὐτὸς θὰ μὲ ἀποτελειώσῃ!... Ἐνῶ ὅμως αὐτὸς τρέμει, ὁ **Σαμαρείτης** σταματάει, ξεπεξεύει, σκύβει πάνω του μὲ καλωσύνη, τοῦ δίνει θάρρος, τὸν σκουπίζει καὶ τὸν περιποιεῖται σὰν νοσοκόμος· βγάζει ἓνα μπουκάλι μὲ κρασί (ποὺ περι-

έχει οινόπνευμα) και τοῦ ἀπολυμαίνει τὰ τραύματα, ἀλείφει μὲ λάδι τὶς πληγὲς καὶ τὶς δένει μὲ πανὶ ποῦ κόβει ἀπ' τὸ πουκάμισό του. Τέλος τὸν σηκώνει στὸν ὦμο σὰν χαμάλης, τὸν ἀνεβάζει στὸ ζῶο του καὶ τὸν ὀδηγεῖ σὰν ἀγωγιάτης σ' ἕνα πανδοχεῖο, χάνι. Μένει ὅλη νύχτα δίπλα του· καὶ τὸ πρωί, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγει, λέει στὸ ξενοδόχο· Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸν τραυματία αὐτόν· περιποιήσου τον σὲ ὅ,τι χρειαστῆ, κ' ἐγὼ ὅταν ξαναγυρίσω θὰ σοῦ πληρώσω τὰ ἔξοδα.

Στὸ τέλος τῆς παραβολῆς ὁ Χριστὸς ρωτᾷ τὸ νομικό· –Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ποῦ εἶδαν τὸν χτυπημένο, ποιὸς κατὰ τὴ γνώμη σου στάθηκε πλησίον του; –Αὐτὸς ποῦ τὸν σπλαχνίστηκε καὶ τοῦ ὄδειξε ἀγάπη. Καὶ ὁ Κύριος τοῦ λέει· –Πήγαινε λοιπὸν καὶ κάνε κ' ἐσὺ τὸ ἴδιο.

\* \* \*

Αὐτὴ, ἀδελφοί μου, εἶνε ἡ παραβολή. Ποιὰ εἶνε ἡ **ἐρμηνεία** τῆς; ποιὸς εἶνε ὁ ὁδοιπόρος ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ ὑψηλά καὶ πῆγε στὰ χαμηλά; ποιοὶ εἶνε οἱ λησταὶ ποῦ τὸν τραυμάτισαν; ποιοὶ εἶνε ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ λευίτης; ποιὸς εἶνε ὁ Σαμαρεῖτης; καὶ τέλος ποιὸ εἶνε τὸ πανδοχεῖο στὸ ὁποῖο ὠδηγήθηκε ὁ τραυματίας;

**Ὁδοιπόρος** εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Ἔφυγε ἀπὸ ψηλά, γιατί κάποτε ζοῦσε στὸν παράδεισο· ὁ νοῦς του ἦταν καθαρὸς, ἡ καρδιά του εὐγενής, ἡ θέλησί του δυνατὴ στὸ καλό, πετοῦσε σὰν ἀετός. Ἀλλὰ ἔπεσε χαμηλά. Ἄν πάρης ἕναν ἀετὸ καὶ τοῦ δέσης στὰ πόδια μολύβια, δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ· πέφτει στὴ γῆ, προσπαθεῖ νὰ τινάξῃ τὶς φτεροῦγες του, ἀλλὰ μένει καθηλωμένος. Δυστυχισμένο πουλί! μολύβια εἶνε τὰ πάθη· κόψτε του τὰ μολύβια νὰ πετάξῃ πάλι ψηλά.

Ποιοὶ εἶνε οἱ **λησταί**; Οἱ δαίμονες, οἱ πειρασμοί, οἱ λογισμοί, οἱ ἐπιθυμίες. Αὐτὰ τραυματίζουν τὸν ἄνθρωπο. Ὁ νοῦς θολώνει, δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας· ἡ καρδιά του μολύνεται ἀπὸ πάθη, ἡ θέλησις ἐξασθενεῖ· ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἕνας τραυματίας.

Ἔτσι κατήντησε ὅλη ἡ ἀνθρωπότης. Ποιὸς νὰ τὴ σώσῃ; Πέρασαν ἀπὸ κοντά τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων, σὰν τὸν **ἱερέα** καὶ τὸ **λευίτη**, φιλόσοφοι, ποιηταί, κοινωνιολόγοι, ἰδρυταὶ θρησκείων· κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μπόρεσε νὰ τῆς προσφέρῃ οὐσιαστικὴ βοήθεια.

Ἀλλὰ, εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἦρθε ἐκεῖνος ποῦ οἱ Ἰουδαῖοι τῆς ἐποχῆς του τὸν ὠνόμασαν περιφρονητικὰ **Σαμαρεῖτη** (βλ. ἰω. 8,48)· εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὸν ἔλεξαν ἔτσι, γιατί ἔθιγε ἰουδαϊκὲς συνήθειες (π.χ. τὸ Σάββατο κ.λπ.), ὅπως ἔκαναν οἱ Σαμαρεῖτες. Ὁ Χριστὸς ἦταν ψηλά, πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς οὐρανοὺς (εἶνε ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς ἀγίας Τριά-

δος), καὶ χαμήλωσε· «μᾶς ἐπισκέφθηκε ἀνατολὴ ἐξ ὕψους» (Λουκ. 1,78). Ἦρθε ἐδῶ κάτω στὴ γῆ, βρέθηκε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο, τόσο ὅσο κανεὶς ἄλλος. Εἶνε ἀληθινὰ «**πλησίον**», πιὸ κοντὰ κι ἀπ' τὴ μάνα, κι ἀπ' τὸ παιδί, ἀκόμη κι ἀπ' τὴ γυναῖκα ποῦ ἦταν «**σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς**» τοῦ Ἀδάμ (Γέν. 2,23). Τὸν ἀγγίζεις διὰ τῆς πίστεως.

Ποιὸ εἶνε τέλος τὸ **πανδοχεῖο**; Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Δέχεται ὅλους ὁποιαδήποτε ὥρα, χωρὶς καμμίᾳ διάκρισι. Εἶνε τὸ ἀνάκτορο τοῦ οὐρανοῦ· «**ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ**» (Γέν. 28,17). Κανένα δὲν διώχνει ἡ Ἐκκλησία· σὰν μάνα ἀγκαλιάζει ὅλα τὰ παιδιά τῆς.

Μιὰ Κυριακή, λέει ἕνα **ἀνέκδοτο**, ἔξω ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία καθόταν ἕνας ἀσκητής, ποῦ εἶχε χάρισμα νὰ διακρίνῃ τὶς καρδιές. Ἔμπαιναν γυναῖκες - ἄντρες. Τοὺς ἔβλεπε ὅλους μαύρους. Ὅταν σχόλασε ἡ ἐκκλησία κ' ἔβγαιναν μὲ τὸ ἀντίδωρο στὸ χέρι, ἦταν πάλι μαῦροι. Κανεὶς δὲν ὠφελήθηκε; ἀποροῦσε ὁ ἀσκητής. Ἀλλὰ νὰ κ' ἕνας ποῦ μπῆκε μαῦρος καὶ τώρα βγαίνει ἄσπρος. Τὸν πλησιάζει. –Πές μου, τοῦ λέει, ποιὸς εἶσαι; –Χρόνια εἶχα νὰ μπῶ σ' ἐκκλησία, ἀπὸ τότε ποῦ παιδί μ' ἔφερνε ἡ μάνα μου. Μετὰ ἔμπλεξα, ἔγινα ληστής, ἔβαψα τὰ χέρια στὸ αἷμα. Σήμερα ὅμως, σὰν ἄκουσα καμπάνα, κάτι ξύπνησε μέσα μου. Δὲν πάω ὡς ἐκεῖ; σκέφτηκα. Δυὸ δυνάμεις πάλεψαν μέσα μου. Ἡ μία ἔλεγε «Ἐσὺ, τέτοιος ἁμαρτωλός, στὴν ἐκκλησία;...». Ἡ ἄλλη μὲ τραβοῦσε δυνατὰ. Ἔτσι μπῆκα. Ὅταν εἶδα τὶς εἰκόνες κι ἄκουσα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἔκλαψα. Εἶπα «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**» (Λουκ. 23,42), καὶ μυστικὰ ὑποσχέθηκα, νὰ μὴ ξαναγυρίσω στὸ βουνό, νὰ γίνω κ' ἐγὼ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

Βλέπετε, ἀγαπητοί μου; Ὅλοι οἱ ἄλλοι κοράκια μπῆκαν, κοράκια βγῆκαν. Ἐμεῖς; μπαίνουμε μὲ κατάνυξι στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ;

\* \* \*

Τελείωσα. **Ἡ Ἐκκλησία εἶνε τὸ πανδοχεῖο** τῶν πληγωμένων ψυχῶν. Καὶ μόνο αὐτό; Μὴ λησμονοῦμε οἱ Ἕλληνες ὅτι τῆς ὀφείλουμε καὶ πολλὰ ἄλλα. Στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς ποιὸς μᾶς κράτησε καὶ μᾶς παρηγόρησε; ποιὰ ἦταν ἡ μάνα ποῦ ἔχυνε «βαθειά μας στὴν ψυχὴ γλυκὲς χρυσὲς ἐλπίδες»; (Κ. Κρυστάλλης). Ἡ Ἐκκλησία!

Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, **νὰ τρέχουμε στὴν Ἐκκλησία, νὰ πιστεύουμε στὸ Χριστό**. Καὶ τότε, ἐφ' ὅσον ἀνατέλλει ἡλῖος καὶ λάμπουν ἄστρα, ὁ τόπος αὐτὸς θὰ μείνῃ Ἑλληνικὸς καὶ Ὁρθόδοξος, εἰς ἔπαινον καὶ λατρείαν τοῦ Κυρίου, ᾧ ἡ δόξα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2241	Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21· 14,35) 17 Νοεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

## Τὰ ἁμαρτήματα τοῦ πλεονέκτου πλουσίου

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐ-  
αγγέλιο. Εἶδατε πῶς τελειώνει; «**Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν**», λέει, «**ἀκουέτω**» (Ματθ. 14,35)· ὅποιος ἔχει αὐτιά, ἄς ἀκούῃ. –Μά, θὰ πῆτε, ὅλοι ἔχουμε αὐτιά κι ἀκοῦμε, δὲν εἴμαστε κουφοί· πῶς λοιπὸν μᾶς λέει «Ὅποιος ἔχει αὐτιά, ἄς ἀκούῃ»; Τὸ λέει, διότι μᾶς ἔδωσε μὲν ἐκεῖνος αὐτιά γιὰ ν' ἀκοῦμε τὰ λόγια του, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ πολλοὶ βούλωσαν τ' αὐτιά τους καὶ δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Μέσα σὲ 20 χιλιάδες ἀνθρώπους, εἶνε ζήτημα ἂν ὑπάρχουν 10 αὐτιά ν' ἀκούσουν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου. Ἄν οἱ ἄνθρωποι ἄκουγαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ἡ γῆ αὐτὴ θὰ ἦταν παράδεισος.

Τί λέει λοιπὸν σήμερα τὸ εὐαγγέλιο; Ἕνας ἄνθρωπος, λέει, ἦταν **πλούσιος**· εἶχε σπίτια, κτήματα, ἀποθήκες, κοπάδια, περιβόλια, χωράφια· κ' ἐκείνη τὴ χρονιά οἱ καλλιέργειες εἶχαν μεγάλη ἀπόδοσι, ἀμπέλια καὶ ἐλιές λύγιζαν ἀπ' τὸ βάρος τῶν καρπῶν. Εἶχε τέτοια **εὐφορία**, ὥστε γέμισαν οἱ ἀποθήκες καὶ δὲν εἶχε ποῦ νὰ βάλῃ τὸ σιτάρι, τὸ καλαμπόκι, τὰ λάδια, τὰ κρασιά. Ἄρχισε νὰ στενοχωριέται.

«**Τί νὰ κάνω;**» ἔλεγε μὲ ἀγωνία (Λουκ. 12,17). Περίεργος λόγος. Νὰ ἔχη γεμάτες τὶς ἀποθήκες ἀπὸ τροφίμα, νὰ κολυμπᾷ μέσα στὰ λεφτά, καὶ νὰ τὸν πιάνῃ ἡ ἀγωνία! Τὸ «τί νὰ κάνω;» δὲν τὸ λέει ἡ χήρα μὲ τὰ ὀρφανά, δὲν τὸ λέει ὁ ἐργάτης ποὺ σκάβει στὰ ὄρυχεῖα, δὲν τὸ λέει ὁ φτωχὸς ποὺ ζητιανεύει, καὶ τὸ λέει ὁ πλούσιος; Τί σημαίνει αὐτό· σημαίνει ὅτι ἔχει ἀγωνία ὁ φτωχός, ἀλλὰ πιὸ **μεγάλο καρδιοχτύπι ἔχει ὁ πλούσιος**. Ὁ φτωχὸς κοιμᾶται ἤσυχος· ὁ πλούσιος δὲν κοιμᾶται, φοβᾶται μήπως ἔρθουν κλέφτες καὶ τὸν κλέψουν.

Νύχτωσε, κι αὐτὸς ἀκόμη σπάει τὸ κεφάλι του. «Τί νὰ κάνω;» λέει. Ὅλοι κοιμοῦνται, τὰ πουλιά στὰ δέντρα, τὰ παιδιὰ στὶς κοῦνιες, κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ φυλακισμένοι στὰ κελιά τους. Ἕνας δὲν κοιμᾶται· ὁ πλεονέκτης δοῦλος τῆς φιλαργυρίας. Τὴ νύχτα ἀνοίγει τὰ τεφτέ-

ρια του, μετράει χαρτονομίσματα καὶ λίρες. Ποῦ νὰ ἀσφαλίσω, λέει, τὰ ὑπάρχοντά μου; Καὶ αἴφνης **βρίσκει μιὰ λύσι**. Νὰ τί θὰ κάνω, λέει· θὰ γκρεμίσω τὶς παλιές ἀποθήκες, θὰ χτίσω καινούργιες, κ' ἐκεῖ θὰ μαζέψω ὅλους τοὺς καρπούς· τὸ σιτάρι, τὸ καλαμπόκι, τὶς ἐλιές, τὸ κρασί, τὸ λάδι. Καὶ μετὰ θὰ πῶ στὴν ψυχὴ μου· «**Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ**», ποὺ θὰ βαστάξουν γιὰ πολλὰ χρόνια· τώρα λοιπὸν «**ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου**» (ἐ.ἀ. 12,19).

Ἔτσι λογάριζε. Μὰ «χωρὶς τὸν ξενοδόχο». Τὴ νύχτα τοῦ ἴσθη «ἀστροπελέκι». Τί; **Αἰφνίδιος θάνατος**. Δὲν τοῦ ἴσθη ὁ χάρος οὔτε λίγα λεπτά. Μπρός, τοῦ λέει, σὲ παίρνω στὰ φτερά μου!... Τὸν πῆρε, καὶ δὲν χάρηκε τίποτα.

\*\*\*

**Τί κακὸ ἔκανε** αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; θὰ ρωτήσετε· γιατί τὸν τιμώρησε ἔτσι ὁ Θεός; Σκότωσε; Ὁχι. Ἐκλεψε; Δὲν φαίνεται. Μπήκε σὲ ξένο σπίτι ν' ἀτιμάσῃ γυναῖκα ἢ κορίτσι; Οὔτε. Πῆρε ψεύτικο ὄρκο σὲ δικαστήριο; Ὁχι. Βλαστήμησε; Δὲν ἀκούστηκε. Τί ἔκανε τέλος πάντων καὶ τὸν πῆρε ὁ χάρος τόσο ἀπότομα;

Τί ἔκανε! **Ἄμαρτησε**. Καὶ **ποιὰ εἶνε τὰ ἁμαρτήματά του**; Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα. Ὡς τὸ πρῶτο. Τὸν ἀκοῦτε τί λέει; **Ξένα πράγματα τὰ ἔκανε δικά του**. Ποιὰ εἶνε τὰ ξένα; Τὰ χωράφια. Μὰ αὐτὰ δὲν εἶνε δικά του; Λάθος κάνεις. Ἕνας εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης. Δὲν ἀκοῦτε τί λέμε στὴν ἐκκλησία· «**Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς**», στὸν Κύριο ἀνήκει ἡ γῆ καὶ ὅλα ὅσα σηκώνει πάνω της (Ψαλμ. 23,1). **Τὸ χῶμα** ποὺ πατοῦμε ποιὸς τὸ ἔκανε; Δικό μας εἶνε; Φαίνεται κάτι εὐτελές, μὰ αὐτὸ ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ χρυσάφι. Σᾶς φαίνεται περίεργο; Πάρτε δύο γλάστρες, μία γεμάτη χῶμα καὶ μία γεμάτη χρυσόσκονη - χρυσάφι. Ποιὰ προτιμάτε; Τὸ χρυσάφι εἶνε στείρο, ἄγονο· τὸ χῶμα ἔχει τὴν ἀξία, γιατί γεννάει. Καὶ μόνο τὸ χῶμα; Ὁ **σπόρος**; αὐτὸ τὸ μικρούτσικο πραγματάκι, ποὺ καὶ μόνο αὐτὸ φτάνει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει

Θεός; Ὁλη ἡ ἐπιστήμη νὰ μαζευτῆ, ἓνα σπόρο δὲν μπορεῖ νὰ κάνη· κρύβει τόση δύναμι ὁ σπόρος! Τοῦ Θεοῦ εἶνε ὄλα· ἡ γῆ, οἱ σπόροι, τὸ νερό, ὁ ἀέρας, ὁ ἥλιος. Καὶ ὁμως ὁ πλούσιος αὐτὸς τί ἔλεγε· «*τοὺς καρπούς μου*», «*τὰ γεννήματά μου*», «*τὰ ἀγαθὰ μου*», τὰ ὑπάρχοντά μου (Λουκ. 12,17-18). Ὡ ἐκεῖνο τὸ «*μου*»!...

√ Τὸ ἓνα λοιπὸν ἀμάρτημά του ἦταν, ὅτι πράγματα ποὺ ἀνήκουν στὸ Θεὸ αὐτὸς τὰ σφετερίστηκε, τὰ παρουσίασε ὡς δικά του. Τὸ δεύτερο ποιό εἶνε· ὅτι, ἐνῶ οἱ ἀποθήκες του γέμισαν ἀπὸ ἀγαθὰ, αὐτὸς **δὲν εἶπε ἓνα εὐχαριστῶ στὸ Θεό**. Βλέπεις τὴν κόττα· πίνει μιὰ σταλαγματιὰ νερό καὶ ὑψώνει τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πάνω, σὰ νὰ λέη· Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου. Βλέπεις τὸ σκύλο· τοῦ πετᾶς ἓνα κόκκαλο, δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ πῆ εὐχαριστῶ, καὶ κουνάει τὴν οὐρά του σὰ νὰ σοῦ λέη, Ἀφεντικό, σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ θυμήθηκες. Κι ὁ ἄνθρωπος; τὴ μπουκιά ἔχει στὸ στόμα καὶ βλαστημάει τὸ Θεὸ ὁ ἀχάριστος, ὁ ἀχαρακτήριστος!

√ Τὸ τρίτο ἀμάρτημά του ποιό ἦταν; Ἐπρεπε νὰ σκεφτῆ, ὅτι ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του ὑπάρχουν καὶ κάποιοι πεινασμένοι. Τί ἔπρεπε νὰ κάνη; Νὰ κρατήσῃ ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του, καὶ **τὰ περισσεύοντα ἀγαθὰ νὰ τὰ μοιράσῃ**.

√ Καὶ ἡ τέταρτη ἀμαρτία ποιά ἦταν· ὅτι **ἔζησε σὰν κτήνος**, σὰν τὸ ζῶο. Ἔχετε δεῖ χοῖρο; Δὲν σηκώνει ποτὲ τὸ κεφάλι του ἐπάνω· εἶνε πάντα σκυμμένος κάτω, ψάχνει μέσ' στὶς λάσπες καὶ καταβροχθίζει ἀποφάγια. Μόνο μιὰ φορὰ ὁ χοῖρος βλέπει τὸν οὐρανό· ὅταν τὸν πιάσῃ ὁ χασάπης καὶ τὸν γυρίσῃ ἀνάποδα γιὰ νὰ τὸν σφάξῃ· τότε γιὰ πρώτη φορὰ βλέπουν τὰ μάτια του οὐρανό· καὶ μένει λίγο βουβός, δὲν γρυλίζει.

Ἔτσι κι ὁ πλεονέκτης πλούσιος· περνάει ὅλη τὴ ζωὴ του σκυμμένος στὴν ὕλη, καὶ μόνο ὅταν ἔρχεται ξαφνικὰ ὁ ἀρχάγγελος νὰ τὸν πάρῃ, τότε ἀνοίγουν τὰ μάτια του καὶ βλέπει ὅτι, πέρα ἀπ' τὰ χωράφια καὶ τὰ καλαμπόκια καὶ τὰ σιτάρια καὶ τὰ σπίτια καὶ τ' αὐτοκίνητα καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς πυραύλους, ὑπάρχει ἓνας ἄλλος κόσμος. Τότε βλέπει πόσο λάθος ἔκανε, πόσο ἀπατήθηκε· «*λογάρισε χωρὶς τὸν ξενόδοχο*» κι αὐτὸς. Περίμενε πὼς θὰ ζήσῃ ἑκατὸ χρόνια, καὶ δὲν ἔζησε παρὰ ἐλάχιστο. Ὅπως τὸ γεράκι πέφτει ξαφνικὰ στὸ λιβάδι κι ἀρπάζει τὴν ὄρνιθα, ἔτσι καὶ ὁ θάνατος –ὁ χάρος ποὺ λένε– ἀρπάζει μικροὺς καὶ μεγάλους.

• Στὴ Φλώρινα ἓνα παιδί 19 χρονῶν, ἔξυπνο, ἱκανώτατο, ὠραιότατο, πῆρε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ πατέρα του νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα· πέρασε ἀπὸ ἓνα γεφύρι, ἐκεῖ γλίστρησε, ἔπεσε, σκοτώθηκε. Ποιὸς τὸ περίμενε; Ὁ πατέρας του ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν ἀρραβωνιάσῃ, μὰ τὸν «*ἀρραβώνιασε*» ὁ θάνατος. • Μιὰ γριά πάλι ἀπὸ ἓνα χωριὸ ἦρθε κλαμένη· –Ἐχασα τὸν ἄντρα μου!... –Τί εἶχε; –Τίποτα· σηκωθήκαμε τὸ πρωί, ἤπιαμε καφφέ, πήραμε τὸ τσεκούρι καὶ πήγαμε γιὰ ξύλα, κ' ἐκείνη τὴν ὥρα κάτι ἔπαθε καὶ πέφτει κάτω· συγκοπὴ καὶ πέθανε. • Ἄλλος πάλι πέθανε στὸ καφφενεῖο, ἐνῶ περίμενε νὰ τοῦ φέρῃ ὁ σερβιτόρος τὸν καφφέ ποὺ παρήγγειλε. • Ἄλλος μπαίνει στὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ Θεσσαλονίκη καὶ μέχρι νὰ φτάσῃ στὴν Ἀθήνα πεθαίνει. • Ἄλλος μπαίνει στὸ καράβι νὰ πάῃ στὴν Αὐστραλία, πεθαίνει μέσ' στὸν ὠκεανὸ καὶ τὸν ρίχνουν στὴ θάλασσα...

«*Ἄφρον, ταύτη τῆ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ*» (ἐ.ἀ. 12,20). Ἄγνωστη ἡ ὥρα. Γι' αὐτὸ νὰ ἔχουμε ὄλοι **ἔτοιμα τὰ εἰσιτήριά μας**. Ποιό εἶνε τὸ εἰσιτήριο· **νὰ πιστεύουμε** στὸ Χριστό, **νὰ μετανουῶμε καὶ νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι** νὰ μᾶς πάρῃ ὁ Κύριος κοντά του, ἐκεῖ, μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους.

\* \* \*

Αὐτὰ τὰ λίγα, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ κι ἂς τὰ προσέξουμε ὄλοι. Νὰ ζήσουμε στὸν κόσμο μὲ τὴ σκέψι, ὅτι **γυμνοὶ γεννηθήκαμε καὶ γυμνοὶ θὰ πεθάνουμε**.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἔπιασε στὰ χέρια του χρήματα, γι' αὐτὸ δὲν εἶνε μὲ τοὺς πλουσίους πλεονέκτες καὶ φιλαργύρους· **ὁ Χριστὸς εἶνε μὲ τοὺς φτωχοὺς**, αὐτοὺς ποὺ ἀρκοῦνται στὰ λίγα. Αὐτὸς ποὺ ἀρκεῖται στὰ λίγα εἶνε εὐλογημένος· ἐκεῖνος ποὺ θέλει τὰ πολλὰ δὲν εἶνε τοῦ Θεοῦ, εἶνε τοῦ διαβόλου.

Θὰ ῥθῃ μιὰ μέρα ποὺ ὄλα αὐτὰ τὰ πλούτη θὰ ἐξανεμιστοῦν. Θὰ τὸ δῆτε αὐτό· θὰ περάσουν τὰ χρόνια καὶ ὄλα αὐτὰ τὰ νομίσματα θὰ καταργηθοῦν· ἓνα «*νόμισμα*» θὰ ἰσχύῃ πάντοτε, **ἡ τίμια ἐργασία**, ἡ εὐλογημένη δουλειά. Ὅποιος δουλεύει θὰ ζῆ, ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὴ δουλειὰ θὰ ἔνε δυστυχισμένος.

Τὸ χρῆμα, αὐτὸς ὁ «*μαμωνᾶς*» (Ματθ. 6,24. Λουκ. 16,13), διέφθειρε τὴν ἀνθρωπότητα· ἡ **φιλαργυρία** καὶ ἡ πλεονεξία ἔφερε ὄλα τὰ κακά (βλ. Α' Τιμ. 6,10).

Αὐτὰ μᾶς διδάσκει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα καὶ αὐτὰ νὰ τηροῦμε.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – [imaaflo@yahoo.gr](mailto:imaaflo@yahoo.gr)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΘ'  
Ἀριθμ. φύλλου 916

Κυριακὴ ΙΓ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,18-27)  
24 Νοεμβρίου 2019 (2002)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος  
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

## Ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου

«Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;»  
(Λουκ. 18,18)

**Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο. Ὅμιλεῖ γιὰ ἓνα νέο πού διαφέρει ἀπὸ τοὺς νέους τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Αὐτὸς εἶχε εὐγενῆ αἰσθήματα, εἶχε πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα. Οἱ νέοι μας σήμερα γιὰ ἄλλα ἐνδιαφέρονται καὶ τυρβάζουν· δὲν ἔχουν τὰ ἐνδιαφέροντα πού εἶχε αὐτός. Αὐτὸς εἶχε ἀγωνία γιὰ τὴν αἰώνιο ζωὴ. Ὡ ἡ αἰώνιος ζωή!

—Παραμύθια, θὰ ποῦν οἱ ἄθεοι.

Καὶ ὁμως, ἀδελφοί μου, ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ. Ἡ ζωὴ μας δὲν τελειώνει στὸν τάφο. Ὁ τάφος εἶνε ἀρχὴ μιᾶς νέας ἀτελευτήτου ζωῆς. Καὶ ὅσο βέβαιοι εἴστε ὅτι ὑπάρχει ἥλιος φεγγάρι ἀστέρια ποτάμια δέντρα, ὅτι αὔριο ξημερώνει Δευτέρα, ἄλλο τόσο βέβαιοι νὰ εἴστε ὅτι ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ.

Αὐτὴ τὴ ζωὴ σκεπτόταν ὁ νέος αὐτὸς καὶ ρωτοῦσε τὸ Χριστό· «Τί νὰ κάνω, γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιο ζωή;» (Λουκ. 18,18). Καὶ ὁ Κύριος τοῦ ὑπέδειξε τί νὰ κάνη. Τοῦ ἔδωσε τὸ χρυσὸ κλειδί, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀνοίγε τὸν παράδεισο. Καὶ τὸ χρυσὸ κλειδί εἶνε ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν. «Τὰς ἐντολὰς οἶδας». Δηλαδή, τὸ «μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου» (ἔ.ἀ. 18,20). Αὐτὲς εἶνε οἱ θεμελιώδεις ἐντολές, πού ρυθμίζουν τὶς σχέσεις μας μὲ τὸ συνάνθρωπο.

«Μὴ ψευδομαρτυρήσης». Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πῆς ψέματα. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πᾶς στὸ δικαστήριον, νὰ ξαπλώσης τὸ ἀμαρτωλὸ σου χέρι στὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ ἀμαρτωλὴ σου γλῶσσα νὰ καταθέσῃ ψέματα, καὶ νὰ μπῆ στὴ φυλακὴ ὁ ἀθῶος ὁ δὲ ἔνοχος νὰ ἀφεθῆ ἐλεύθερος. Τὰ ἀπαγορεύει αὐτὰ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ.

«Μὴ κλέψης». Δὲν θὰ ἀδικήσης τὸν ἄλλο· γιὰ τὰ λίγα χρήματα, πού ἔχει στὴν τσέπη

του, τὰ χρειάζεται γιὰ τὶς ἀτομικὲς καὶ οἰκογενειακὲς του ἀνάγκες.

«Μὴ φονεύσης». Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώσης τὸν ἄλλο ἄνθρωπο. Ἡ ζωὴ εἶνε δῶρο Θεοῦ, καὶ μόνο ὁ Θεὸς πού τοῦ τὴν ἔδωσε μπορεῖ νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ.

Ἀπαγορεύεται τὸ ψέμα, ἀπαγορεύεται ἡ κλοπὴ, ἀπαγορεύεται ὁ φόνος, ἀπαγορεύεται ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο· ὅταν λείπη ὁ ἄντρας, ἐσύ νὰ πᾶς νύχτα στὸ ξένο σπίτι καὶ ν' ἀτιμάσης τὴ γυναῖκα του. «Μὴ μοιχεύσης». Αὐτὸ εἶνε φοβερότερον καὶ ἀπὸ τὸ φόνο.

\*\*\*

Ὁ νέος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου τὰ εἶχε ἐφαρμόσει ὅλα αὐτὰ. Ἐμεῖς, τί λέτε, τηροῦμε αὐτὲς τὶς ἐντολές τοῦ Κυρίου; Δυστυχῶς ὄχι.

Γιὰ τὴν ἐντολὴ λ.χ. «Μὴ ψευδομαρτυρήσης» ρωτήστε νὰ μάθετε τί γίνεται στὰ δικαστήρια. Ἀπλώνουν τὸ βρωμερὸ τους χέρι καὶ παλαμίζουν τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ μὲ τὰ ψέματά τους στέλνουν στὴ φυλακὴ ἀθῶους, ἐνῶ οἱ ἐγκληματίες κυκλοφοροῦν ἐλεύθεροι.

«Μὴ κλέψης», λέει ἡ ἐντολή. Ἡ πικρὰ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἐμεῖς σθήσαμε ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ἀμαρτιῶν τὴν κλοπὴ καὶ γράψαμε· «Ἄρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νὰ ἔχης». Αὐτὸ εἶνε τὸ σύνθημα ὁλῶν. Παντοῦ ἐπικρατεῖ τὸ φοβερὸ πάθος τῆς κλοπῆς. Γι' αὐτὸ τὸ κράτος χρεωκοπεῖ καὶ δὲν εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀνταποκριθῆ σὲ ἐπείγουσες ἀνάγκες.

Καὶ ἡ ἐντολὴ «Μὴ φονεύσης»; Στὸν κατηραμένο αἰῶνα μας δὲν ἐφαρμόζεται. Ἐγιναν δύο παγκόσμιοι πόλεμοι καὶ σκοτώθηκαν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, τὰ ἐκλεκτότερα παιδιὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ αἷμα, πού χύθηκε, θὰ σχημάτιζε ἓνα ποταμὸ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν Ἄξιόν καὶ τὸν Ἀλιάκμονα. Θὰ κολυμποῦσε τὸ ἄλογόν μέχρι τὰ χαλινάρια (βλ. Ἀποκ. 14,20).

Ἄλλα οὔτε τὸ «Μὴ μοιχεύσης» τηρεῖται. Παλαιότερα διαζύγιο δὲν ὑπῆρχε στὴν Ἑλλάδα. Μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χωρίζε τὸ ἀντρόγυνο. Τώρα φρίκη! οἱ μισοὶ γάμοι δι-αλύονται. Πραγματοποιεῖται μιὰ προφητεία ποῦ λέει: Θὰ ἔρθουν χρόνια, ποῦ ἡ γυναίκα θ' ἀλλάζη τὸν ἀντρα της μὲ ὄση εὐκολία ἀλλάζει τὴ ρόμπα της, καὶ ὁ ἀντρας θ' ἀλλάζη τὴ γυναίκα του ὅπως ἀλλάζει τὸ πουκάμισό του!

\* \* \*

Ὁ νέος τοῦ Εὐαγγελίου τήρησε αὐτὲς τὶς ἐντολές, καὶ μποροῦσε νὰ πῆ: «Ὅλα αὐτὰ τὰ φύλαξα ἀπὸ νέος» (Λουκ. 18,21). Δὲν ψευδομαρτύρησα, δὲν ἔκλεψα, δὲν σκότωσα, δὲν μοίχευσα, τιμῶ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μου. Ζητοῦσε ὁμως κάτι ἀνώτερο. Ἦθελε τὴν τελειότητα. Ἦταν σκουλήκι, καὶ ἤθελε νὰ γίνῃ ἀετός. Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ λέει: «Ἐνα ὑπολείπεται, ἓνα ἀκόμα σοῦ λείπει πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς» (ἔ.ἀ. 18,22).

Ποῦ νὰ τὸ ποῦμε καὶ νὰ τὸ φωνάξουμε ἐμεῖς αὐτό! Εἶνε λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ποιὸς τὰ ἐφαρμόζει; Ἔχουμε παραδείγματα ἁγίων, ὅπως ὁ Μέγας Ἀντώνιος καὶ ἄλλοι, ποῦ τὰ ἐφήρμωσαν. Πούλησαν ὅλη τὴν περιουσία τους καὶ τὴ μοίρασαν στοὺς φτωχοὺς.

Τί σημαίνει αὐτό; Ἡ πίστι μας δὲν εἶνε μόνο ἄρνησις, ἀλλ' εἶνε καὶ θέσις. Ἡ ἄρνησις εἶνε τὸ «Μὴ», π.χ. «Μὴ φονεύσης». Θέσις εἶνε: ὄχι μόνο νὰ μὴν κάνουμε τὸ κακό, ἀλλὰ καὶ νὰ κάνουμε τὸ καλό. Μερικοί, ὅταν τοὺς λές, τὶς ἄγιες αὐτὲς ἡμέρες, Νὰ πᾶς στὸν πνευματικὸ νὰ ἐξομολογηθῆς, ἀπαντοῦν: Ἐγὼ δὲ σκότωσα, δὲν ἔκλεψα, δὲ μοίχευσα, δὲν ψευδομαρτύρησα... Βάζουν τὸ «δέν». Ἄλλὰ ἔτσι δὲν πᾶς στὸν παράδεισο. «Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν» (Ψαλμ. 33,15). Γιὰ νὰ μπηῆς στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, πρέπει ὄχι μόνο νὰ μὴν κάνῃς τὸ κακό, ἀλλὰ καὶ νὰ κάνῃς τὸ καλό.

Σκληρὲς ὁμως εἶνε οἱ καρδιὲς καὶ δὲν συγκινοῦνται νὰ βοηθήσουν τοὺς γύρω τους. Αὐτὲς τὶς μέρες συνήθως γίνεται ἔρανος γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ἀλλὰ πολλοὺς δὲν τοὺς νοιάζει. Δὲ βαριέσαι, λένε: καλὰ νὰ εἶνε ἡ γυναίκα μου καὶ τὰ παιδιὰ μου, καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους δὲ μοῦ καίγεται καρφί... Αὐτὴ εἶνε ἡ νοοτροπία τοῦ σημερινοῦ ἰδιοτελοῦς κόσμου.

Ἄν ἔχῃς τὴν εὐχέρεια νὰ κάνῃς τὸ καλό καὶ δὲν τὸ κάνῃς, δὲν ἔχεις θεοὶ μὲ τὸ Χριστό. «Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς». Λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός: Δὲ μπόρεῖς νὰ τὰ δώσης ὅλα στοὺς φτωχοὺς; δῶσε τὰ μισὰ δὲ μπόρεῖς τὰ μισὰ; δῶσε τὸ ἓν τρίτον; οὔτε κι αὐτὸ μπόρεῖς; δῶσε κάτι ἐλά-

χιστο. Δῶσε σὲ φτωχοὺς, σὲ σχολεῖα, στὴν Ἐκκλησία... Τίποτε δὲν δίνουν οἱ ἰδιοτελεῖς ἄνθρωποι, οἱ φιλάργυροι καὶ τσιγγούνηδες.

Παλαιότερα ἡ μικρὴ μας πατρίδα ἦταν πιὸ φτωχή, ἀλλὰ ἔβγαζε εὐεργέτας. Γιὰ ν' ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα, ἀπὸ τὴν Ἠπειρο ἔφυγε ξυπόλητο ἓνα φτωχαδάκι. Τίποτε δὲν πῆρε μαζί του, μόνο τὴν εὐχὴ τῆς μάνας του. Πῆγε κάτω στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου, δούλεψε σκληρὰ καὶ ἀπέκτησε τεράστια περιουσία. Δὲν κράτησε ὁμως τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτό του: οὔτε μιὰ λίρα. Ὅλα τὰ ἔδωσε γιὰ τὴν πατρίδα. Καὶ μ' αὐτὰ ἡ φτωχὴ Ἑλλάδα ἀγόρασε τὸ θωρηκτὸ «Ἀβέρωφ». Αὐτό, μὲ ἓναν ἐνάρετο καὶ εὐσεβῆ πλοίαρχο, τὸν Παῦλο Κουντουριώτη, ἐμάντρωσε στὰ Δαρδανέλλια τριάντα τούρκικα καράβια, καὶ συνετέλεσε τὰ μέγιστα στὴ νίκη. Εἶνε τὸ καράβι ποῦ, ὅπως λένε οἱ ἱστορικοί, ἄλλαξε τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Ἐνα φτωχαδάκι ἔκανε ἔλεος στὴν πατρίδα.

Στὴν Ἀθήνα ὑπάρχουν πολλὰ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα (γηροκομεῖα, ὄρφανοτροφεῖα, οἰκοτροφεῖα, νοσοκομεῖα), ποῦ δὲν τὰ ἔκτισε τὸ κράτος, ἀλλὰ ἄνθρωποι ποῦ εἶχαν ἀγάπη.

Κ' ἐγὼ στὴν Κοζάνη, ποῦ βρέθηκα τὰ σκληρὰ χρόνια τῆς κατοχῆς, στὴν πείνα τὴ μεγάλη, μαζί μὲ ἐκλεκτοὺς συνεργάτας κάναμε ἔρανο: Καὶ ἔγινε ἓνα θαῦμα. Ἀπὸ τὰ πενήντα πιάτα, ποῦ δίναμε στοὺς φτωχοὺς, φτάσαμε ὀκτὼ χιλιάδες πιάτα ἡμερησίως! Σ' αὐτὸ τὸν ἔρανο μὲ συγκίνησε ἓνα μικρὸ παιδάκι ὀκτὼ ἐννέα ἐτῶν. Εἶχε στὸ σπῆτι τοῦ ἓνα μικρὸ ἀρνάκι – ποῦ τὰ μικρὰ παιδάκια πολὺ τ' ἀγαποῦν αὐτά. Ἄκουσε τὴν Ἐκκλησίαν ποῦ ἔλεγε, Δῶστε ὅ,τι ἔχετε, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα οἱ ἀδελφοί μας. Κι αὐτὸ ἓνα πρωτὶ ἔφερε στὴν Ἐστία τὸ ἀρνάκι του καὶ εἶπε: «Πάρτε τα γιὰ τοὺς φτωχοὺς». Ἐνα εἶχε, καὶ τὸ ἔδωσε. Ὁ χαριτωμένο παιδάκι! Πᾶνε πλέον αὐτά.

Ἄλλ' ὅποιος ἔχει καὶ δὲν δίνει, ἀμαρτάνει. Αὐτὸ ποῦ περισσεύει δὲν εἶνε δικό σου: «εἶνε τῆς χήρας, τοῦ ὀρφανοῦ, καὶ μὴν τὸ σπαταλᾶτε». «Τὸν ἄσπλαχνο μὲ τοὺς ἀθέους θὰ κατακρίνη ὁ Χριστός».

\* \* \*

Ἀδελφοί μου! Μὴν τὰ δίνουμε ὅλα στὸ διάβολο καὶ τίποτε στὸ Χριστό. Ἄν δείξουμε ἄσπλαχνία, θὰ τιμωρηθοῦμε. Δὲν θὰ δικαστοῦμε μόνο γιὰ τὰ κακὰ ποῦ κάνουμε, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ καλὰ ποῦ δὲν κάνουμε.

Ἐμπρός λοιπόν: νὰ ἐφαρμόσουμε τὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ ἔρθῃ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὸ σπῆτι μας. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Ἀύγουστινός